

Hồi 163

Biên hoang hành động

Hoàng hôn.

Trên trời mây đen cuộn cuộn trôi, bão tố sắp ập đến.

Mười hai cỗ Song đầu thuyền đại biểu cho lực lượng chiến đấu còn sót lại của Đại Giang bang mang theo một ngàn ba trăm chiến sĩ ẩn nấp ở thượng du Hoài thủy chỉ cách Dĩnh Khẩu vài dặm, kiên nhẫn chờ đợi.

Giang Văn Thanh và Lưu Dụ đứng trên đài chỉ huy soái hạm ngửa mặt quan sát sắc trời biến hoá.

Do Lưu Dụ kiên trì bảo lưu ý kiến, bọn họ khổ công chờ đợi nửa ngày, rốt cuộc trời cũng chiều người.

Những hạt mưa lác đác rơi xuống mặt họ, tiếp đó cơn mưa lớn rào rào đổ xuống vừa dày vừa mau. Hai người để mặc gió táp mưa sa, cảm thấy hết sức thống khoái, xả hết uất ức trong lòng.

Chiến thuyền nhỏ neo tiến về phía Dĩnh Khẩu.

Giang Văn Thanh thở dài: “Bây giờ ta bắt đầu tin lời Huyền soái”.

Lưu Dụ quay sang chăm chú nhìn nàng, chiến ý utor dầm để lộ những đường cong quyến rũ mê người, bất quá Lưu Dụ lại không có cảm giác gì khác lạ.

Không biết có phải vì Vương Đạm Chân khiến gã e sợ tình trường, hay vì căn bản không quen với ý nghĩ nàng là nữ nhân, ngạc nhiên: “Nói gì?”.

Giang Văn Thanh nói: “Huyền soái nói người là người rất may mắn. Như trận mưa lớn này chẳng những đến rất kịp thời, lại còn là một trận bão tố cuồng bạo nhất trong vòng một tháng nay làm nước sông dâng lên rất cao, thủy sư Kiến Khang buộc phải tránh vào eo sông. Cho dù có xích sắt ngăn sông thì cũng mất đi tác dụng”.

Lưu Dụ khẽ cười: “Hoặc giả vì có tiểu thư kể vai tác chiến với ta nên mới được ông trời chiếu cố, ai dám nói không chứ? Tương lai nếu Lưu Dụ ta thành công, ắt sẽ bảo đảm Đại Giang bang hưng vượng”.

Đoạn chuyển đề tài: “Có tin tức gì của Nhiếp Thiên Hoàn không?”.

Giang Văn Thanh nói: “Tin tức sau cùng của bọn ta là Nhiếp Thiên Hoàn thân đứng ra chỉ huy hạm đội gồm có hai mươi lăm chiến thuyền đã rời khỏi Lương Hồ. Ta đoán chậm nhất là sáng mai chúng sẽ tới Dĩnh Khẩu”.

Lúc này thế mưa càng thêm cuồng bạo, trời tối đen, từ chỉ huy đài nhìn về phía trước chỉ thấy đầu thuyền ẩn hiện.

Mười hai chiếc Song đầu thuyền treo phong đăng ở đuôi thuyền, từng chiếc nối đuôi nhau lướt đi trong sóng to gió cả, từ hai bên mạn thuyền thò ra hàng loạt mái chèo đều đặn và mạnh mẽ đẩy thuyền lướt đi, chẳng những biểu lộ kỹ thuật chèo thuyền thuần thục, mà còn thể hiện quyết tâm và nghị lực khôi phục Đại Giang bang của các chiến sĩ.

Lưu Dụ trầm ngâm nói: “Nói vậy thì Kinh Châu quân của Hoàn Huyền đang trên đường tiến đến Biên Hoang Tập, chỉ cần hỏi Đồ Phụng Tam là có thể biết được lộ tuyến hành quân của Kinh Châu quân”.

Giang Văn Thanh chau mày nói: “Lưu đại nhân có phải định đột kích quân Kinh Châu không?”.

Lưu Dụ nói: “Người khôn xuất khẩu, kẻ dại xuất thủ. Khi chúng ta nắm được lộ tuyến hành quân của chúng thì có thể thu xếp để lộ cho địch nhân ở Biên Hoang Tập biết để chúng tự xuất thủ. Mà từ giờ trở đi xin tiểu thư chờ lấy quan chức xưng hô tiểu đệ, điều này là đại kỳ đối với Hoang nhân”.

Giang Văn Thanh hân hoan nói: “Ta đã sớm có ý ấy, bất quá lại không suy nghĩ chu toàn như Lưu huynh. Tối nhất là vào lúc Kinh Châu quân và Lương Hồ bang tiến công Biên Hoang Tập, song phương đều thiệt hại, bọn ta sẽ xuất thủ đánh bại chúng, như vậy trong một thời gian Biên Hoang Tập sẽ không bị kẻ nào uy hiếp nữa”.

Lưu Dụ nói: “Chuyện đó phụ thuộc vào khả năng có chớp được thời cơ hay không”.

Thuyền đội lúc này đã tới Dĩnh Khẩu, nước sông lồng lộn hung hiểm, sóng xô âm âm, bốn bề mưa xối mên mang trong màn đêm đen kịt. Đứng ở đuôi thuyền nhìn không thấy đầu thuyền, nói gì đến trên bờ. Kỹ thuật điều khiển thuyền trong đêm mưa gió của Đại Giang bang thật đáng khâm phục.

Giang Văn Thanh nói: “Đúng là trời giúp ta, hiện tại chúng ta tựa như một đội thuyền biết tàng hình, nhờ có tiểu hồ để ẩn thân Lưu huynh chỉ cho, bọn ta sẽ trở thành đạo kỳ binh trong mơ khó gặp. Cũng chỉ có cách dĩ kỳ chế thắng mới có thể bổ túc cho thực lực không đủ của chúng ta”.

Lưu Dụ nói: “Kỳ thực nhiều năm trước Huyền soái đã thấy tác dụng mấu chốt trong chiến tranh Nam Bắc của Biên Hoang”.

Giang Văn Thanh tiếp lời: “Lưu huynh là vị xích hầu chuyên thám sát Biên Hoang bốn lĩnh cao cường, chúng ta sát cánh chiến đấu, phối hợp với Hoang nhân đoàn kết một lòng, lực lượng tinh nhuệ, kết quả sẽ khiến Tôn Ân, Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn kinh hoàng”.

Thuyền đội lướt sóng đi ngược dòng, đường đi thông suốt thẳng tới Dĩnh Thủy, dòng sông lớn chảy qua Biên Hoang gắn liền với vinh nhục của Biên Hoang Tập.

oOo

Hoàng hôn ngày thứ bảy sau khi thuyền đội Đại Giang bang vượt qua Dĩnh Khẩu, trên dãy đồi Trần Hoàng Cương phía tây nam Biên Hoang Tập, Yến Phi, Đồ Phụng Tam, Hồ Lôi Phương, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi tình thần phấn chấn ngắm nhìn Biên Hoang Tập ở phía xa xa.

Đại chiến quang phục Biên Hoang Tập sắp sửa bắt đầu, ai nấy đều như đã tẩy sạch hết những ý nghĩ u ám, mối sỉ nhục vì chuyện Kỷ Thiên Thiên bị bắt đi cũng tạm đặt sang một bên, toàn tâm toàn ý triển khai kế hoạch quân sự “Biên Hoang hành động”.

Mộ Dung Chiến trầm giọng nói: “Một vạn tinh kỵ Kinh Châu canh ba đêm nay do Dương Toàn Kỳ chỉ huy sẽ đến vùng đồi này, tin này do Giang Văn Thanh chuyển đến, do Lưu Dụ thân chinh thám sát, vì vậy tuyệt đối chuẩn xác, xin hỏi Đồ huynh Dương Toàn Kỳ thật ra là hạng người như thế nào?”.

Thác Bạt Nghi nói tiếp: “Theo lời Lưu Dụ, địch nhân khí thế rất cao, tuy đi đường ngày đêm không nghỉ nhưng không hề tỏ ra mệt mỏi, đội hình vẫn chỉnh tề, chắc chắn là quân tinh nhuệ của Kinh Châu”.

Hồ Lôi Phương chợt bật cười: “Ta có cảm giác cổ quái lịch sử trùng diễn, chỉ bất quá bọn ta thay thế đám Thiết Sĩ Tâm, Tông Chính Lương và Từ Đạo Phúc, Thiên Sư quân thì đổi lại là Kinh Châu quân, duy nhất không thay đổi gì là Nhiếp Thiên Hoàn”.

Mộ Dung Chiến nói: “Nhưng tình huống hiện thời so với lúc chúng ta phải đối diện rất khác biệt, bọn họ không phải ứng phó Nam Bắc giáp công, vì vậy cũng nhẹ gánh hơn chúng ta nhiều”.

Đồ Phụng Tam điềm đạm nói: “Nhẹ hơn không bao nhiêu. Ta và Dương Toàn Kỳ có thể tạm coi là bằng hữu, người này trí dũng song toàn, là một trong những tướng lĩnh xuất sắc nhất ở Kinh Châu. Còn Nhiếp Thiên Hoàn càng không thể coi thường được. Ta và Nhiếp Thiên Hoàn trường kỳ giao phong, xưa nay chưa hề chiếm được tiện nghi. Ngay cả Tôn Ân cũng không lấn át được y”.

Yến Phi nói: “Nếu Đồ huynh hành động theo kế hoạch của bọn ta thì chẳng khác nào trở mặt với quý chủ, hy vọng huynh cân nhắc cho kỹ”.

Đồ Phụng Tam khẽ cười: “Ta đang chấp hành nhiệm vụ Nam Quận công phái đến đây! Chỉ cần ta đứng vững chân ở Biên Hoang Tập là ông ta có thể phân hưởng lợi ích ở đó, như thế thì có phản bội gì đâu?”.

Hô Lôị Phương nói thẳng: “Giả thiết bọn ta phải quyết chiến với Dương Toàn Kỳ, nếu Đồ huynh vẫn đứng về phía chúng ta, quý chủ không cho rằng thế là phản bội thì thật là lạ”.

Mọi người nín thở chờ nghe Đồ Phụng Tam hồi đáp vấn đề cấp thiết này.

Trận chiến này phải thắng không được bại, nếu bại thì sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội trở mình, vì vậy cần phải hiểu rõ lập trường của Đồ Phụng Tam.

Đồ Phụng Tam nói: “Có một cách giải quyết, ấy là tạo ra một tình thế khiến cho Dương Toàn Kỳ cảm thấy không làm gì được, khi đó ta có thể phân tích cho hắn rõ lợi hại để tránh cho hai bên khỏi đụng đầu nhau”.

Mộ Dung Chiến hoan hỉ nói: “Bọn ta sẽ không làm khó cho người, hiện tại quyền chủ động hoàn toàn trong tay chúng ta, muốn thế nào thì được thế ấy! Đúng không?”.

Yến Phi cảm giác thấy giữa Mộ Dung Chiến và Đồ Phụng Tam có tình bằng hữu sâu sắc, vì vậy mới tận lực ủng hộ y. Đồng thời chàng cũng nghĩ đến một loạt vấn đề sau khi đã giành lại được Biên Hoang Tập.

Vì Biên Hoang Tập, vì sinh tử tồn vong của mọi người, Biên Hoang Tập từ chỗ rời rạc kết thành một khối. Nhưng sau khi đoạt lại Biên Hoang Tập rồi thì sẽ ra sao? Liệu mỗi cá nhân đối với việc giải cứu Kỷ Thiên Thiên còn nhiệt tình như thế không?

Thác Bạt Nghi nói: “Làm cách nào để tạo ra tình thế như vậy?”.

Hốt nhiên mọi người đều nhìn về phía Yến Phi.

Yến Phi ngạc nhiên nói: “Vì sao tất cả đều nhìn ta? Các vị không biết suy nghĩ à?”.

Hô Lôì Phương cười: “Tiểu Phi đừng khiêm nhượng nữa! Bọn ta tận dụng trí óc như thế nào cũng đều không bằng được linh cơ diệu toán của người. Nếu không nhờ lão ca thông linh như thần bọn ta đã trúng phải gian kế của Mộ Dung Thùy rồi”.

Đồ Phụng Tam nói: “Ta rất ít khi bội phục người khác, bất quá đối với Yến huynh lại tâm phục khẩu phục, ai mà có thể như người có bốn lĩnh không cần đoán đã biết trước”.

Yến Phi thâm kêu khổ, lại không dám mang tình hình tâm linh tương thông với Kỷ Thiên Thiên nói ra.

Mộ Dung Chiến nói: “Theo tình báo của Cao Ngạn, Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc vì chuyện phân phối lương thực hàng hóa mà làm âm ỉ rất không vui vẻ, bằng mặt mà không bằng lòng, sợ rằng rất khó đồng lòng đối phó Kinh Châu quân và Lương Hồ bang”.

Thác Bạt Nghi nói: “Nếu sự thực như thế thì đây là thời cơ tốt để phản công. Nhưng tình hình đã thay đổi, Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn đột nhiên xông đến, chúng ta làm thế nào mà đắc lợi ngư nhân?”.

Ánh mắt mọi người lại hướng về phía Yến Phi.

Hình thế biến hóa ngày càng thêm phức tạp, may mà quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay liên quân, bất quá vì Đồ Phụng Tam với Kinh Châu quân có mối quan hệ vi diệu có thể can thiệp từ bên trong, bọn họ đã muốn giành lại Biên Hoang Tập, lại không thể chính diện xung đột với Dương Toàn Kỳ, đương nhiên sẽ khó hơn nhiều. Một chuyện không hay là nếu để Dương Toàn Kỳ và Nhiếp Thiên Hoàn tấn công Biên Hoang Tập, hay là bị Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc đánh lui, họ sẽ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Đồ Phụng Tam nói: “Huynh đệ ta trong Tập sẽ bị bức phải trợ thủ, hoặc bị đẩy ra chiến trường tống tử, vì vậy diệu kế tọa sơn quan hổ đấu không thể tiến hành được”.

Thác Bạt Nghi nói: “Tiểu Phi, đến lượt người nói đi”.

Yến Phi ngẫm cảm thấy Thác Bạt Nghi đang tìm cách đẩy mình thành ra lãnh tụ liên quân Biên Hoang, bản thân chàng vì Kỷ Thiên Thiên cũng không thể không gánh vác công đạo, không thể từ chối.

Yến Phi thở dài nói: “Phù Kiên bại trong trận Phì Thủy do Chu Tự lâm trận trở giáo, Thiết Sĩ Tâm và Từ Đạo Phúc có bài học này chắc không dám bức huynh đệ ta ra trận mà chỉ để bọn họ ở trong Tập trợ công”.

Hô Lôì Phương đồng ý: “Đúng như thế”.

Yến Phi nói: “Chúng ta phải cân nhắc kỹ, điều kiện tiên quyết là huynh đệ ta phải an toàn. Trong thời khắc khẩn trương liên quân Kinh, Hồ kéo tới Biên Hoang Tập, địch nhân trong Tập không chú ý, ta sẽ chuyển vũ khí từ kho bí mật đến Tiểu Kiến Khang, chỉ cần vũ trang cho huynh đệ, coi như an toàn”.

Thác Bạt Nghi gật đầu: “Chúng ta cần phải có đủ thời gian lo việc này cho ổn thỏa, hai bên đánh nhau trong mấy ngày hắc chưa phân thắng phụ, chúng ta có dư dả thời gian”.

Yến Phi nói: “Nếu muốn tạo ra cục diện buộc Dương Toàn Kỳ thoái binh thì phải hoàn thành hai mục tiêu quân sự lớn, trước tiên phải đánh bại thuyền đội của Nhiếp Thiên Hoàn, sau đó giết chết Thiết Sĩ Tâm”.

Đồ Phụng Tam chấn động tinh thần nói: “Chiến lược của Yến huynh rất tuyệt diệu, khả năng đánh lui Nhiếp Thiên Hoàn hoàn toàn dựa vào tử địch của Lương Hồ bang là Đại Giang bang”.

Mộ Dung Chiến nói: “Không có Lương Hồ bang chi viện, Dương Toàn Kỳ biến thành tác chiến đơn độc. Bất quá Nhiếp Thiên Hoàn không phải là hạng xoàng, thu thập u không dễ chút nào”.

Hô Lô Phương nói: “Đội chiến thuyền Đại Giang bang là cánh kỳ binh hoàn toàn bất ngờ đối với Nhiếp Thiên Hoàn, chúng ta rất có thể diễn lại tình huống Nhiếp Thiên Hoàn và Tôn Ân phục kích Giang Hải Lưu, từ trên bờ trợ giúp Đại Giang bang báo thù rửa hận. Nếu có thể giết chết Nhiếp Thiên Hoàn, Lương Hồ bang sẽ không thể ngóc đầu dậy được”.

Đồ Phụng Tam nói: “Sợ nhất là trong khi chúng ta công kích Nhiếp Thiên Hoàn, địch nhân ở Biên Hoang Tập thừa cơ tấn công”.

Yến Phi nói: “Chuyện đó không khó giải quyết, khi chúng ta bí mật trang bị vũ khí cho huynh đệ ở Tiểu Kiến Khang rồi, mà lương phương địch nhân ở Biên Hoang Tập đánh nhau giằng co không dứt, hai bên đều thương vong nặng nề, ta có thể tiến quân tới đông ngạn Dĩnh Thủy, dựng một trại bên sông. Theo người địch sẽ phản ứng thế nào?”.

Mộ Dung Chiến vỗ tay tán thưởng: “Đương nhiên bên tấn công lui lại quan sát, bên phòng thủ thu mình giữ miếng, Dĩnh Thủy sẽ do chúng ta khống chế. Chiêu này của Yến huynh không cần tốn một binh một tốt mà nắm được thế chủ động toàn cục”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Kế này đúng là hay, địch nhân trong Tập nếu muốn đối phó huynh đệ ta thì cũng đã chậm một bước. Khi đó chúng ta có thể chiếm lĩnh Tiểu Kiến Khang, từ trong lay chuyển hệ thống phòng ngự của địch”.

Thác Bạt Nghi nói: “Như thế cơ hội hiếm hoi giáp kích Nhiếp Thiên Hoàn sẽ xuất hiện, khi Nhiếp Thiên Hoàn hoang mang bỏ chạy hạm đội của Đại Giang bang sẽ thay thế chúng, chỉ cần lại thành công giết chết Thiết Sĩ Tâm là địch nhân ở Biên Hoang Tập sẽ không đánh mà tan”.

Yến Phi xao xuyến trong lòng, giết chết Thiết Sĩ Tâm là mấu chốt trong cuộc đấu trường kỳ với Mộ Dung Thùy. Hoàng Hà bang đang thịnh chuyển thành suy đối với Mộ Dung Thùy có ảnh hưởng rất lớn.

Mộ Dung Chiến nói: “Ta đề nghị để Yến Phi tạm thay Thiên Thiên làm thống soái liên quân”.

Thác Bạt Nghi kinh dị liếc nhìn Mộ Dung Chiến, tuy là hiện tại không ai dị nghị gì, nhưng Thác Bạt tộc luôn luôn là tử địch của bộ tộc của Mộ Dung Chiến, mà Yến Phi ít nhất cũng phải tính một nửa người là Thác Bạt tộc. Hành động này chứng tỏ Mộ Dung Chiến thực sự là người biết lấy đại cục làm trọng.

Về mặt này Đồ Phụng Tam còn hiểu rõ hơn Thác Bạt Nghi, Mộ Dung Chiến coi Mộ Dung Thùy là đối thủ hàng đầu trong việc cứu Kỷ Thiên Thiên, mới đem cừu hận chủng tộc đặt sang một bên.

Yến Phi cười: “Chúng ta vẫn coi Chung lâu nghị hội là lãnh đạo tối cao, ai chịu góp ý cho ta, tiểu đệ tuyệt không phản đối”.

Chợt quay sang nhìn về hướng Đinh Thủy nói: “Lưu Dụ đến rồi”.

Có tiếng gió động, Lưu Dụ đang bộ phong trần phóng lên Trần Hoàng Cương, cười lớn: “Chư vị khỏe cả chứ?”.

Yến Phi sấn lên trước nắm lấy tay gã nói: “Chết không xong cũng là hồng phúc lớn lắm rồi, phong thái Lưu huynh tốt hơn trước nhiều, hẳn là từ sau khi thoát khỏi ma trảo của Tôn Ân lại có tinh tiến”.

Lưu Dụ hoan hỉ như điên ngấm kỹ Yến Phi, vui vẻ nói: “Nghe tin Yến huynh vẫn còn sống, bọn ta lập tức khí thế đại chấn, càng tin trận này tất sẽ thắng”.

Đoạn buông tay Yến Phi lần lượt chào hỏi mọi người.

Cuối cùng đến lượt Đồ Phụng Tam, Lưu Dụ cười nói: “Về sau muốn lừa dối Đồ huynh ta phải khôn hơn mới được”.

Mọi người cùng cười ồ lên.

Đồ Phụng Tam thành khẩn nói: “ Rồi đây là địch hay bạn không ai dám khẳng định. Bất quá hôm nay chắc chắn chúng ta là hảo chiến hữu, mọi người đều phải trân trọng”.

Thác Bạt Nghi nói: “Bọn ta vừa bàn xong kế hoạch phản công. Trời tối rồi! Chúng ta vào Tập rồi mới trao đổi tin tức được không?”.

Mộ Dung Chiến dẫn đầu phi xuống sườn núi, mọi người theo sau lướt về phía Đình Thủy. Bọn họ là những người cao minh nhất trong liên quân Biên Hoang Tập, dù là trí kế hay võ công đều ở hạng nhất. Bất kỳ ai trở thành mục tiêu họ muốn giết ở địa phương quen thuộc Biên Hoang Tập, coi như một chân đã bước vào Quỷ môn quan.

Trên trời bỗng xuất hiện mây đen, một trường bạo vũ sắp bắt đầu.

oOo

Tiểu Thi bưng bát thuốc đã đun kỹ ngồi trên đầu giường Kỷ Thiên Thiên.

Kỷ Thiên Thiên sắc mặt trắng bệch ngồi ôm gối tiếp lấy bát thuốc từ tay Tiểu Thi, hớp một ngụm, nhăn mặt: “Thuốc đắng quá”.

Trong khoang yên tĩnh, chiến thuyền đang ngược dòng về phía tây. Khoảng một giờ trước đội thuyền đã tiến vào Tứ Thủy dong buồm thẳng tới Lạc Dương.

Lần này Mộ Dung Thùy quyết hạ Lạc Dương, ngoài bảy ngàn người do Cao Bật chỉ huy hành quân xuyên qua Biên Hoang, còn có năm vạn quân kỵ của Mộ Dung Bảo men theo bờ bắc đại hà kéo tới. Thực lực này với lực lượng Tần quân đang ngày càng sa sút thật khó nổi đương cự.

Tiểu Thi nói như dỗ trẻ con: “Thuốc hay đắng miệng mà! Đây là thuốc do đại phu của Yên vương bốc cho tiểu thư!”.

Kỷ Thiên Thiên lắc đầu: “Ta không muốn uống”.

Tiểu Thi hai mắt hồng lên, nói: “Vì Yến công tử khó mấy tiểu thư cũng phải uống!”.

Kỷ Thiên Thiên không biết là vì Yến Phi hay vì không nỡ cự tuyệt Tiểu Thi, mặt mũi khổ sở “Ừ! Ừ! ” uống hết bát thuốc.

Tiểu Thi im lặng đỡ lấy cái bát không đặt lên chiếc ghế bên cạnh, chột bặt khóc suốt mướt.

Kỷ Thiên Thiên thương xót ôm ái tỳ vào lòng, khẽ trách: “Lại khóc nữa rồi!”.

Tiểu Thi vẫn thút thít: “Tiểu thư thân thể ngàn vàng thật không nên quay lại vì muối!”.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Ngốc à! Ta không làm thế sao được? Vì vậy muối phải kiên cường, có còn nhớ quẻ Lục Nhâm không? Rồi sẽ có ngày chúng ta quay về với Biên Hoang Tập tự do và hạnh phúc”.

Tiểu Thi càng khóc dữ hơn: “Nhưng mà tiểu thư bệnh rồi! Xưa nay tiểu thư chưa bao giờ bệnh mà”.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Ta chỉ nhiễm phong hàn, sau mấy ngày là khỏi thôi”.

Trong lòng lại ngậm thở dài.

Bệnh nàng không có thuốc gì chữa hết được, nguyên nhân là vì cùng Yến Phi truyền tâm khiến cho tâm lực hao tổn quá nhiều. Hy vọng nghỉ ngơi thêm ít ngày có thể hồi phục nguyên khí.

Bất quá cũng có vấn đề, nàng không thể kèm được liên tục trong lòng kêu gọi Yến Phi để vơi đi nỗi niềm khắc khoải tương tư, đồng thời báo cho chàng tình hình hành quân của Mộ Dung Thùy. Như vậy khác nào tự đốt cháy sinh mệnh mình, như con tằm nhả tơ đến chết mới ngừng.

Nàng có thể sống đến khi gặp lại chàng không?

- o O o -